

Každý člověk musí pracovat. A to platí i pro našeho hrdinu. Rok před skončení vojny mu přišel dopis oznamující zrušení šachty, ve které pracoval. Naštěstí se zrovna otevřely Jáchymovské doly a tak si s kolegou řekli, že půjdou tam. Ještě ten rok mu na Vánoce přišla knížka, že šachta se nakonec neruší, ať se vrátí zpátky. A tak náš hrdina šel. Tak tam přišel a po chvíli mu oznámili, že ani zkoušky skládat nemusí a ať u nich dělá zámečníka. Jediný dva úrazy za tu dobu, co tam náš hrdina pracoval, byla uštípnutá kůže a uříznutý kousek prstu. A to by nebyl náš hrdina, kdyby se mu i na této cestě něco nestalo. Jak si tak přišel do nemocnice na pohotovost s krvácejícím prstem, naskytl se mu pohled na čekající pacienty. „Proč tu čekáte?“ byla ona osudná otázka. „Ale, čekáme na doktora, až se naobědvá,“ odvětil mu jeho spolupracovník ze šachty. Náš hrdina vstal a zabušil na dveře, které se za chvíli otevřely. A ve dveřích stál doktor s provokativním výrazem a vidličkou v ruce.

Po malé výměně názoru s doktorem se teda dostal dovnitř a i přes viditelné nástrahy od doktora neřval bolestí a po tom bolestivém procesu vstal a šel do hospody.

„Pane, něco vám teče,“ upozornila našeho hrdinu servírka a on jí věnoval úsměv. „To je krev.“

A tak to šlo dál a dál, zranění se zahojila a je načase pokračovat do další etapy života našeho hrdiny.